

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed Á délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 16.

(465.)

Vol. 20.

Thursday,
September 9,
2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Trochu o násilí a nenásilí

Můj synovec častokrát argumentuje slovy: „Nejsme v roce devatenáct set šedesát tři!“ Má pravdu. A dodejme: Bohužel! Šedesátá léta jsou pro většinu nás starších něčím, co symbolizuje období naděje a bezstarostnosti, které kazila snad jen vietnamská válka. Radostná hudba Beatles nebo Mamas and Papas kontrastovala s provokativními Stones a Who a mezi nimi se nacházel melancholický Eric Burdon a Animals. Do světa folku vpluli Bob Dylan a Leonard Cohen. Svůj protest proti světu násilí sdělovala Joan Baez. V Praze se najednou objevila divadla Malých forem. V kině se mohlo chodit na české filmy, které patřily k nejlepším na světě. To se nedá říci o dnešku, kdy poprvé v historii Torontského filmového festivalu zde nebude uveden ani jeden český film, i když právě letos se na plzeňském festivalu *Finále* objevilo hned několik dobrých filmů jako třeba *Kawasakihno růže* od Jana Hřebejka. Kde se stala chyba, zatím nevím.

Možná je to tím, že se změnila doba a filmy, které hovoří o hlubších věcech nikoho nezajímají. Jednou z charakteristik tohoto období byla otázka násilí ve společnosti. Mluvili o něm francouzští šansoniéři stejně jako Jiří Suchý, květinové děti, hippies a beatníci. Jenže přišel rok 1968 a s ním přišlo nejen české vystřízlivění. U nás převládla myšlenka, že komunistický režim je svinstvo, ale že se proti tomu nedá nic dělat a prostý lid začal budovat své chalupy, chaloupky a chatičky, protože se jezdit stejná nemohlo. Jenže přišel rok 1989 a ono to bez jediného výstřelu prasklo. Vše se stalo nenásilnou, přímo pokojnou cestou. Nastala doba tunelování, někomu se podařilo vytunelovat českou námořní flotilu, jiným Barrandov, některým Sokol, jiným třeba i nějakou tu menší církev.

Nyní jsme svědky tunelování dějin. A tak místo nenásilí dostáváme jiné hrdiny. Dovídáme se, že proti komunismu se mělo bojovat se zbraní v ruce a pokud nepadl ani jeden výstřel, tak to nebyl žádný odboj. Jsem rád, že v minulém čísle Josef Čermák znovu otevřel otázku bratří Mašínů a Milana Paumera. Překvapilo mne, když ČSSK udělilo této trojici Masarykovu cenu. Nakonec to je věc Sdružení, co dělá a pokud to proběhne demokratickou cestou, musím uznat, že jsem v menšině a nebylo by to poprvé. Jenže jsem byl na poslední schůzi výkonného výboru sdružení před zmíněným kongresem a o udělení ceny ani slovo. Pak jsem odjel do Prahy a tam jsem se dověděl z televize o tomto ocenění. Bez jakékoliv diskuse se vyřešil jeden ze základních etických problémů.

A tak se možná během doby dovíme, že to byla jediná skupina, která vlastně proti komunismu bojovala. Nedávno mi jeden můj přítel řekl: „Oni totiž Mašínovi znepokojují všechny ty Čecháčky, kteří ukliželi ten svůj kostelíček a považovali to za odboj.“ Odpověděl jsem mu, že k tomu bylo zapotřebí možná více odvahy než k prostřelení se na Západ.

Skutečnou odvahou je totiž stát za svou pravdou, jak říká jeden spirituál a, použiji-li Havlova výrazu, tak je zapotřebí *existenciálního ručení*.

Vím, že to není většinový názor, ale překvapilo mě, kolik měl pozitivních ohlasů právě článek Josefa Čermáka, který byl rovněž uveřejněn v internetovém vydání *CzechFolks.com Plus*:

Břetislav Kotyza: Jsem vnitřně potěšen závěry Vašeho článku - Prezidentské zastavení u pátého příkázání. Jsem z těch, co zůstali doma na své hroudě a děkuji zde tímto všem „krajánkům“, že svůj odchod z tehdejší Československé republiky uskutečnili jen na vlastní nebezpečí. Bez pošpinění si vlastního svědomí vraždou člověka. Vražda zůstává vždy jen vraždou. Zájem společnosti o toto téma, včetně rozdílnosti názorů na vinu či nevinu aktérů, svědčí o hlubokém povědomí národa o základech křesťanské morálky. Vyhnutí jsme se rovněž, jak doufám i do budoucna, nejčernější události v dějinách každého národa: Občanské válce.

Barbara Semenov: Jedním slovem - BRAVO za tento článek. Osobně jsem se dlouho s touto záležitostí potýkala, protože se stoprocentně ztotožňuji s názorem pana Čermáka, ale nikdy jsem neměla odvahu tento názor veřejně vyslovit vzhledem k tomu, že by se značné části čtenářů pravděpodobně nelíbilo. Dovolím si toto odvážné a významné zamyšlení Josefa Čermáka otisknout v rámci spolupráce s redakcí CzechFolks PLUS ve svém časopise Čechoaustralán.

Jan Waldauf: „Dr. J. Čermákoví se podařilo v článku vyjádřit a logicky zdůvodnit pochybnosti, které mnozí měli při návrzích na udělení cen a vyznamenání Mašínově skupině. Nedokázali jsme je však tak přesvědčivě zdůvodnit, jak se to podařilo v článku J. Čermáka. Doufám, že si hodně lidí článek přečte a nad věcí se zamyslí. Myslím také, že článek napsal právě včas, kdy se po smrti Milana Paumera opět podávají návrhy na vyznamenání skupiny prezidentem republiky.“

Alena Martinů: „Včera jsem se náhodou podívala na Satellite a našla jsem tam váš článek o bratřech Mašíněch a Paumerovi. Moc se mi líbil, je skvěle napsaný. Je to přesně to, co si já také myslím a co jsem se snažila před těmi dvěma lety říct ve svých komentářích pro Nový domov. (Já to ovšem dělala velmi neobratně.) V každém

případě vám děkuji; moc jste mě potěšili!“

Marie Zieglerová: „Velmi si vážím dr. Čermáka a považuji za čest, že se mohu svojí troškou práce podílet na úpravě a zveřejnění jeho textů. Vážím si jeho erudice vycházející z životních zkušeností, důkladné znalosti problému v celé jeho šíři a hloubce, i logického zdůvodnění důsledků, které vede čtenáře k pozornému vnímání argumentů. Přiznávám, že jsem sice problém „Mašínů“ povrchně znala a vědomě jejich počínání neschvalovala, ale teprve tento článek dr. Čermáka mi poskytl dostatečně pádné srovnání toho, že když dva dělají totéž, nikdy to není totéž. A zamrazí mě při představě, že by se panu Paumerovi přilepilo do cesty dítě, které, cituji: „Mělo by prostě smřít...“ Asi je naivní moje přesvědčení, že by pro budoucnost planety stačilo, aby člověčí populace žila podle deseti jednoduchých přímočarých příkázání... nezabiješ... nepokradeš... nesemlíníš... Proč by to nešlo u lidí, když všechny ostatní živočišné druhy dokáží dodržovat daná pravidla smečky, rodu, roje...? A máme vůbec právo sami sebe považovat za „homo sapiens“?!“

Martin Příbáň: „Děkuji Vám za článek, který je napsán upřímným jazykem. Vyjadřuje hluboké zamyšlení nad letitou skutečností smrti lidí a morálním aspektem samotného zabití. Při hledání historických paralel je možné spatřit i podobnosti v sv. Václava a jeho zabití, z ruky jeho bratra. Mžikové rozhodnutí bratra Boleslava a nebo připravená akce jak ukončit vyjednávání slabého bratra... Jistě je, že z bratra Václava se stal světec a patron národa a bratr Boleslav zůstal v historické šedi. Každý národ potřebuje své hrdiny, jak bylo v článku napsáno, to aby příští generace si mohly připomenout své kořeny a nebo nacházet vzor pro následování. Čím déle od události bude, tím rozostřenější může být fokus pozorovatele. Morální hledisko však zůstává neměnné, tedy alespoň pro náš národ.“

Paterka (došlo e-mailem do Satelitu): „Četl jsem, či čtu, zajímavý, ač dle mne tak trochu zamotaný článek pana Čermáka o bratřech Mašíněch a Paumerovi. Ono je to složitější. Bratři Mašínové dostali od prezidenta ocenění. A v dalším vyvíjeli protikomunistickou činnost. A dle některých názorů, přispěli také dílem příslušným k likvidaci totalitního režimu. Jaká byla po válce a osmačtyřicátém situace, asi každý dospělý ví. Evropa (a nejen Evropa) rozdělená mocnostmi dle jaltské konference, v té době spojenci. Byly skupiny, které se skutečně snažily režim snad svrhnout. Jistě. Ale mělo to naději na úspěch? V té době po Únoru určitě ne.

Čili po r. 48 mohli odbojáři národu sdělovat, že nesouhlasí se stavem, ale to asi bylo vše, co mohli dělat. Příklad další. V Plzni při méně vypuklo povstání. Z oken radnice byly vyhazovány busty komunistických veličků a dokonce milice odmítaly zakročít a tak byly poslány na utišení vášni pohraniční jednotky. Ty ale neměly šanci. No a nic. Ale mezi lidmi chodili příslušníci StB a fotili a fotili a až se dav za dva tři dny rozešel, obcházeli tito pánové pracoviště a ukazovali fotky a negativy, jako že hledají kamaráda či podobně. Co tím chci říci? Stav po 48. byl obdobím strachu. Veškeré akce proti režimu jenom zvyšovali ostražitost ÚV a nakonec se to zvrhlo tak, že člověk nevěděl, kdo ho práskne. Víme, že stačilo říci třeba v hospodě vtip a i ten co ho slyšel a nehlásil, mohl jít sedět.

Bratří Mašínové a jejich skupina na to šla jinak. Zaráželi železné tyče do obilí, tím se rozbíjely samovazy, různé sekačky a už začínající kombajny; dále zapalovali stohy a snad i jeden kravín. Lidé už toho měli dost, věděli kdo to dělá a že na ne pošlou VB. No, chlapi museli pryč. Celý útěk je trochu předělán do akčního stylu, existuje o tom celém i film. Jó, tam jsou jako skuteční ranaři a znalci boje. V realu ale podřízli příslušníka. No. Ten jako nemusel být zrovna věrný straník. Možná že kdyby Mašínové řekli, že hodlají utéct, že by jim i ten příslušník ještě pomohl. Možná ne. A válka, podle výroku spojených mocností definitivně skončila. Akce s pokladníkem, je to ale loupež s vraždou dohromady. A dle názoru jiných: komunismus, teda to, co to bylo, skončil. Skončil hlavně proto, že už ho nechtěli ani lidé, ani samotní komunisté. Až na skupinu takových těch kožených straníků.“

Aleš Březina

Strelec zabil v Devínskej sedem ľudí a potom aj seba

Svedok Matej Urmin strelca nafotil z balkónu svojho bytu na ulici Pavla Horova.

BRATISLAVA. Bratislavské krajské riaditeľstvo polície informovalo, že páchateľ pondelkového (30. 8. 2010) útoku pochádzal z Devínskej Novej Vsi a mal 48 rokov. Na rozdiel od predchádzajúcich informácií uviedlo, že samopal i ďalšie strelné zbrane mal v legálnej držbe. Jeho motív však zatiaľ nie je známy. Masový vrah Lubomír Harman najskôr strieľal športovo. Bol členom zväzu vojakov v zálohe.

Sedem ľudí sa minulý pondelok stalo obeťou streľca, ktorý spustil paľbu v bratislavskej mestskej časti Devínska Nová Ves. Muž nakoniec spáchal samovraždu. Šesť zastrelených pochádzalo zrejme z jednej rodiny, siedmu obeť útočník pravdepodobne zasiahol náhodne, keď vyšla na balkón. Zranených bolo viacero ľudí vrátane trojročného chlapca.

Strelec so samopalom podľa polície spustil paľbu v byte, strieľal však aj neskôr na ulici po náhodných obetiach.

Polícia pôvodne informovala o šiestich obetiach streľby, neskôr však bola v byte v blízkosti paľby nájdená ešte zastrelená žena. „Zrejme vyšla na balkón v čase, keď vrah strieľal všade na okolo,“ poznamenal Lipšic. Strelec predtým zabil v byte štyri ženy a jedného muža, šiestu osobu zastreľil pri vchode. Podľa Lipšica rodina patrila k rómskemu etniku.

Minister zdravotníctva Ivan Uhlírik (KDH) na mimoriadnej tlačovej konferencii povedal, že zranených bolo 15 ľudí; trinásť bolo hospitalizovaných vo viacerých bratislavských nemocniciach, dvoch účastníkov streľby zdravotníci ošetrili na mieste. Krajské riaditeľstvo polície večer uviedlo, že zranených bolo 13 ľudí, z čoho desať hospitalizovali a troch z nemocnice prepustili.

Za najvážnejšie lekári považujú zranenia hrudníka, chrbtice, brušnej dutiny či hlavy.

Strelec bol v strednom veku, mal prešedivé vlasy, na hlave mal slúchadlá proti hluku. Strieľal aj na policajtov, ktorí jeho streľbu opätovali,“ informuje z Devínskej Novej Vsi redaktorka SME Zuzana Petková.

K paľbe došlo na Ulici Pavla Horova neďaleko nákupného strediska pred desiatou dopoludnia, v mestskej časti následne miestnym rozhlasom vyzvali obyvateľov, aby nevychádzali z domovov. Miesto prestrelky aj vjazd do mestskej časti polícia uzavrela. Do oblasti bol vyslaný špecializovaný tím psychológov, ktorý má pomôcť rodinám a príbuzným obetí a zranených.

Jeden zo zavraždených, ktorého páchateľ zastreľil pri vchode do bytovky v Devínskej Novej Vsi, sa volal Jozef Putík a nebol v byte spolu s ostatnými obetami. Pre TASR to uviedol brat obeť Fero Putík. „Mal tam ženu a chodieval tam za synom, ktorého teraz nevieme nájsť,“ povedal pre TASR s tým, že sa o celom incidente dozvedel z televízie.

Večer obyvatelia Devínskej Novej Vsi zapalovali na počesť obetí sviečky. Na lúke v miestnej časti sa zhromažďilo asi 200 ľudí.

sme-1.9.2010